

оцінкою відхилень. Це, в свою чергу, дозволить виявити вузькі місця сформованого потенціалу організації та визначити резерви для підвищення рівня економічної безпеки організації в перспективі.

Список використаних джерел

1. Козаченко Г. В. Економічна безпека підприємства: сутність та механізм забезпечення: монографія / Г. В. Козаченко В. П. Пономарьов, О. М. Ляшенко. – К.: Лібра, 2003. – 280 с.

2. Мищенко С. Н. Система обеспечения экономической безопасности организации: дис. ... канд. экон. наук: 08.00.05 «экономика и управление народным хозяйством» / Сергей Николаевич Мищенко; [Донской гос. техн.ун-т]. – Ростов н/Д: [б. и.], 2004. – 197 с.

3. Халіна В. Ю. Методичний підхід щодо оцінки рівня економічної безпеки підприємства [Електронний ресурс] / В. Ю. Халіна: – Режим доступу: http://chtei-knteu.cv.ua/herald/content/download/archive/2014/v1/NV-2014-V1_22.pdf.

4. Черняк Г. М. Оцінювання рівня економічної безпеки енергетичних підприємств в умовах євроінтеграції / Г. М. Черняк // Економічний вісник НТУУ «КПІ». – 2015. – С. 159 – 166.

УДК 339.137.2(477)

АКТУАЛЬНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТЕХНІКО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЖОРСТКОЇ КОНКУРЕНЦІЇ

Уткіна Ю.М., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)

Жорстка конкурентна боротьба на ринку вимагає від підприємств підвищення ефективності діяльності, поліпшення споживчих якостей продукції та послуг, розширення асортименту, активізації діяльності підприємництва в цілому. Тому найважливішим завданням функціонування сучасного підприємства є підвищення ефективності його діяльності за рахунок вдалого використання його внутрішніх та зовнішніх резервів на інноваційних засадах.

Оцінювання економічної ефективності діяльності підприємства є одним із факторів його подальшого розвитку. Необхідно підкреслити, що це складне явище не може бути визначене за допомогою одного показника та потребує комплексного підходу. За реалій сучасності, науковці при аналізі ефективності діяльності підприємства перш за все концентрують увагу на його здатності генерувати фінансовий результат при затратах певного обсягу фінансових та нефінансових ресурсів на інноваційних засадах.

Прискорення морального зносу технологічного обладнання промислових підприємств під впливом науково-технічного прогресу призвело до того, що обладнання застаріває швидше, ніж зношується в процесі використання. У зв'язку з цим урахування темпів та рівня морального зносу в усіх його проявах стає дедалі важливішим. Дуже важливо своєчасно виявляти ту межу, за якою подальше використання обладнання стає економічно недоцільним. Великі промислові підприємства України орієнтовані на виробництво великих обсягів продукції, які набагато перевищують місткість її внутрішнього ринку. Отже, потрібно якомога скоріше виходити на зовнішні ринки. Але це потребує переходу до нового рівня якості продукції, зміни її асортименту та номенклатури, стандартів і вимог до виробництва. Необхідно також проводити відновлення продукції, технології та технологічного обладнання у великому масштабі, у стислі строки, та ще й з дефіцитом коштів на її фінансування. Це вимагає виявлення найбільш важливих об'єктів відновлення, та координування процесу фінансування. В таких умовах особливого значення набуває визначення строків корисного використання технологічного обладнання з урахуванням морального та фізичного зносу, як і передбачено стандартами бухгалтерського обліку. Строк корисного використання кожного окремого об'єкта може бути не тільки основою для визначення норм амортизації обладнання, як термін відшкодування зносу, але й важливим показником планування процесу його відновлення.

На сучасному етапі трансформації суспільного виробництва об'єктивно існують певні тенденції поступального розвитку ТТБ

підприємств виробничій сфері. Визначальними з них є:

- підвищення наукоємності засобів праці, рівня фундаментальності втілюваних у них знань;

- зростання масштабів і розширення спектра застосування сучасного мікроелектронного устаткування;

- перетворення засобів праці на технічну цілісність більш високого порядку;

- трансформація техніко-технологічних засобів у все більш універсальні системи;

- поглиблення інтеграції окремих елементів ТТБ та організаційно-управлінських компонентів виробництва;

- підвищення ступеня автоматизації техніки й технічних систем, поступовий перехід до гнучкої автоматизації виробництва, зумовленої його кількісним урізноманітненням і зменшенням серійності.

Процес економічного управління технічним розвитком підприємства зазвичай включає такі основні етапи:

- встановлення цілей – визначення, ранжирування, виокремлення пріоритетів;

- підготовчий – аналіз виробничих умов, підготовка прогнозової інформації;

- варіантний вибір рішень – розробка, вибір критерію та оцінка ефективності можливих варіантів;

- програмування (планування) робіт – узгодження вибраних і прийнятих рішень, їхнє інтегрування в єдиний комплекс заходів у межах програми технічного розвитку підприємства на найближчу та віддалену перспективу;

- супроводження реалізації програми – контроль за виконанням передбачених програмою заходів, проведення необхідного коригування програми.

Технічний розвиток підприємства великою мірою залежить від маркетингової і виробничої стратегії, які визначають планові заходи щодо устаткування і технології, необхідні для випуску певного продукту. Вдосконалення техніко-технологічної бази підприємства слід планувати та орієнтувати передусім на ті заходи, що забезпечать реалізацію обраної ним стратегії діяльності. Для вітчизняних підприємств, що мають обмежені фінансові можливості, такі заходи переважно орієнтовані на підтримання

існуючого технічного рівня шляхом його капітального ремонту та модернізації.

УДК 338.242.42

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РОЗРОБКИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ РОЗВИТКУ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Фролова Н.Л., здобувач (УкрДУЗТ)

Економічна ситуація в Україні останніх років характеризується поширенням стагнаційних та депресивних процесів, що охопили всі без виключення галузі національної економіки. Відбувається поступова трансформація країни у сировинну, низькотехнологічну та безініціативну державу, політика якої формується на основі врахування особистісних інтересів окремих бізнес-груп та зовнішніх вимог, зокрема пов'язаних з фінансовою залежністю країни від міжнародних організацій. У результаті реалізації неефективної державної економічної політики спостерігається втрата вітчизняного промислово-виробничого потенціалу, посилення залежності від кон'юнктури світового ринку, дефіцит зовнішньоторговельного балансу, підвищення рівня тіньової економіки, погіршення ділової активності, зниження інвестиційної привабливості країни, відтік інтелектуального потенціалу, загострення кризи суспільної довіри до політичної еліти та державної влади, масове зuboжіння населення та зниження його реальної купівельної спроможності. Подолання зазначених економічних деформацій потребує корінних системних змін у політичній та економічній системі країни і розробки виваженої державної політики сталого економічного розвитку.

Не викликає сумніву той факт, що для досягнення зазначеної мети вагомим значення набуває формування сприятливого середовища для розвитку суб'єктів малого та середнього підприємництва, що здійснюють наповнення доходної частини державного бюджету, забезпечення зайнятості та підвищення доходності населення,